

Homilia en la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè

Ens hem aplegat amb joia en aquesta estimada Basílica de la Mare de Déu de la Mercè per celebrar la festa de la nostra Patrona que és la Patrona de la ciutat de Barcelona i de la província eclesiàstica de Barcelona integrada per l'arxidiòcesi barcelonina i les diòcesis de Sant Feliu i Terrassa. És una [...]

24 setembre, 2015 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Ens hem aplegat amb joia en aquesta estimada Basílica de la Mare de Déu de la Mercè per celebrar la festa de la nostra Patrona que és la Patrona de la ciutat de Barcelona i de la província eclesiàstica de Barcelona integrada per l'arxidiòcesi barcelonina i les diòcesis de Sant Feliu i Terrassa.

És una festa de la nostra ciutat, per això ciutadans i autoritats ens unim per lloar la nostra Patrona i per agrair-li el seu ajut que ha anat concedint a les persones i institucions de la nostra estimada ciutat comtal i que com a Mare amorosa continua fent-ho, amb la mateixa actitud que tingué en aquelles noces de Canà de Galilea, tal com hem escoltat en l'evangeli d'avui. Des del 1637, quan fou nomenada patrona de Barcelona pel Consell de Cent, els barcelonins li reten anualment homenatge i per això organitzen les festes ciutadanes que l'acompanyen.

La Mare de Déu de la Mercè va promoure el naixement de l'Orde dels Mercedaris el 10 d'agost de 1218 a l'altar major de la nostra Catedral, que fou romànica, de Barcelona, inspirant a Sant Pere Nolasc a crear la família mercedària amb una finalitat molt necessària en aquell temps, i molt actual avui. Aquesta realitat d'Església va néixer per alliberar els captius que vivien sense llibertat a les presons de la moreria. El Pare Miquel d'Esplugues ens diu que Nostra Dona Santa Maria va dignar-se descendir a Barcelona no pas en faisó d'amazona espiritual, o sia, com a capitana esforçada de cap de llinatge de tropa, sinó com a suavíssima redemptora de captius. Per això, els mercedaris realitzaven aquest servei d'una manera molt catalana, comerciant amb els qui tenien empresonats els cristians i, en tot cas, si això calgués, donant-se ells mateixos en rescat dels que gemegaven en les presons de la moreria (Cf. *Nostra Senyora de la Mercè*). De manera ininterrompuda fins avui centenars de mercedaris i mercedàries porten el seu missatge alliberador a les presons, camps de refugiats, nens del carrer, víctimes del tràfic de persones, asils, hospitals... en el més absolut silenci i anonimats. En la festa de la Mare de Déu de la Mercè, patrona del món de les presons, cal pensar en aquesta família mercedària i en totes les persones vinculades a les presons, demanant la intercessió de la seva patrona per tots ells.

Aquesta fundació barcelonina és una manifestació més del servei que l'Església i els cristians realitzem a les persones i a la societat. Posa en relleu la munió de realitats, grups i institucions d'Església que han anat i van donant resposta a les necessitats espirituals, socials i materials de la gent. Per a prendre'n major consciència és suficient pensar què seria de la nostra ciutat de Barcelona i tantíssimes altres del món sense les parròquies, les comunitats religioses, Càritas, grups i institucions eclesials, en el camp de l'espiritualitat, de la pobresa i la marginació, de l'ensenyament, dels malalts, dels ancians, de la cultura, etc.

Seria una ciutat pobra per bé que també hi ha altres realitats que treballen en aquests camps.

Maria en les noces de Canà va demanar a Jesús que solucionés el problema que tenien aquells nuvis, perquè ella participà en aquelles noces amb una presència amorosa als esposos, atenta a les seves necessitats, solidària de les seves dificultats, i també amb una presència de fe, creient que Jesús, el Fill de les seves entranyes virginals, era home i Déu i podia solucionar aquell problema dels nous esposos.

El Papa Francesc ens ha marcat el programa per a tota l'Església: evangelitzar, sortir a les perifèries amb una actitud samaritana. Té molt present els pobres. Per això en el seu document programàtic *La joia de l'Evangelí*, ens parla de la dimensió social de l'evangelització perquè si aquesta dimensió no està degudament explicitada, sempre es corre el risc de desfigurar el sentit autèntic i integral que té la missió evangelitzadora (cf. EG 176).

Per a l'Església l'opció pels pobres és una categoria teològica abans que cultural, sociològica, política o filosòfica. Per això el Papa vol una Església per als pobres. Ells tenen molt a ensenyar-nos. És necessari que ens deixem evangelitzar pels pobres (EG 198).

Estem vivint amb dolor el patiment de moltes famílies i persones, immigrants i refugiats, que es veuen obligades a deixar família, casa i pàtria, per cercar feina a causa de la manca de treball en el seu lloc d'origen o per fugir del perill de morir a causa de les guerres. I ho fan com poden i amb molt de sacrifici i dolor. Les imatges esfereïdores interpel·len la nostra consciència i els nostres sentiments humanitaris: són no només homes i dones, sinó també molts infants i famílies. Això demana una actitud d'acolliment per part de tots i d'ajut a aquests germans nostres necessitats. Cal una fecunda col·laboració i treball conjunt entre administració, institucions socials i ciutadania. Ja s'està treballant en aquest sentit. El Papa Francesc ha dit aquestes paraules: "Que boniques són les ciutats que superen la desconfiança malaltissa i integren els diferents, i que fan d'aquesta integració un nou factor de desenvolupament" (EG 210). Tanmateix caldrà, també, a nivell més internacional, afrontar les causes d'aquest creixent moviment migratori que són la manca de feina als llocs d'origen

i les guerres. L'Església de Barcelona de la qual jo en sóc pastor, formada pels fills i filles de la ciutat i dels altres indrets de l'arxidiòcesi, sempre ha estat solidària amb les persones que pateixen.

Per això Francesc ens diu que “la necessitat de resoldre les causes estructurals de la pobresa no pot esperar” (EG 202). Certament, els plans assistencials que tenen urgències, només haurien de pensar-se com a respostes passatgeres. Però mentre no es resolguin radicalment els problemes dels pobres, renunciant a l'autonomia absoluta dels mercats i de l'especulació financera i atacant les causes estructurals de la desigualtat, no es resoldran els problemes del món i en definitiva cap problema, perquè la desigualtat és arrel dels mals socials (cf. EG 202).

El servei que l'Església aporta a la societat és molt positiu i per això ningú pot exigir-nos que releguem la religió a la intimitat secreta de les persones, sense cap influència en la vida social... Una autèntica fe sempre implica un profund desig de canviar el món, de transmetre valors, de deixar alguna cosa millor rere el nostre pas per la terra (cf. EG 183).

És bo recordar el que hem dit els bisbes de Catalunya davant de les imminents eleccions: “No correspon a l'Església proposar una opció concreta, però sí que defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles, i que recerquin amb constància la pau i la justícia”. I afegíem que cal tenir “present els grans valors que han d'estructurar la societat..., la justícia i l'atenció als més febles i els que sofreixen el pes de la crisi econòmica”.

La festa de la Mare de Déu de la Mercè realitza en la nostra ciutat de Barcelona la connexió del que és religiós amb el que és ciutadà. La presència de les autoritats i de la ciutadania en aquesta celebració religiosa posa en relleu una doble convicció, que s'està assistint a un acte que pertany a la religió, però també que pertany a la cultura de la ciutat, a la història d'aquesta ciutat. Per això, tots junts li diem: “Princesa de Barcelona protegiu nostra ciutat”.

+Lluís Martínez Sistach

Cardenal arquebisbe de Barcelona

mbr1Pad!p6